

ARS LOCI. UMETNOST V PROSTORU SVETEGA.

Vas in vaše prijatelje prijazno vabimo na odprtje razstave

PREBUJANJE SVETLOBE

akad. slikarke Agate Pavlovec

v petek, 11. julija 2014, ob 20. uri

v cerkvi Device Marije v Bovcu.

Razstava bo na ogled ob četrtnih in nedeljah med 19. in 21. uro do 14. 9. 2014.

Ogled razstave izven urnika je mogoč po dogovoru na tel +386 (0)31 643 147.

<http://www.artis.si/ArsLoci/ArsLoci.html>

Razstavo organizira Društvo Ars Bovec v sodelovanju s kuratoriko Moniko Ivančič Fajfar.

Sprednja stran: *Prihod*, akril na platnu, 143 × 35 cm, 2009; *Prinašalec luči*, akril na platnu, 152 × 56 cm, 2014.
Notranja stran: *Jutranja zarja*, akril na platnu, 40 × 40 cm, 2014.

Agata Pavlovec
PREBUJANJE SVETLOBE

Cerkev Device Marije Bovec, 11. 7. - 14. 9. 2014

Prebujanje svetlobe

Slikarski jezik Agate Pavlovec je metaforičen. Predstavni svet figuralike in narave avtorici služi kot medij, s katerim svoja doživljanja, razmišljanja in čustvovanja prenese v gledalčevo osebno izkušnjo. Njeni notranji dialogi in čustvena vrenja se likovno zrcalijo v igri gostih barv in prosojnih nanosov, v sozvočju naključnih barvnih madežev in skrbno izrisanih anatomij ter v kontrastu med oprijemljivo materialnostjo platen in izmikajočo se iluzijo naslikanih podob. Nenehno iskanje ravnotežja med realnim in namišljenim, čutnim in čustvenim, telesnim in duhovnim, zunanjim in notranjim ter sakralnim in profanim se v delu Agate Pavlovec izraža na poseben način – njen slikarski pristop vseskozi kaže dva obraza. Tako se tudi razstava *Prebujanje svetlobe*, če jo opišemo v metaforičnem jeziku, ozira na še ne minulo noč in hkrati pogleduje proti prvim pramenom nove svetlobe na obzorju.

Serija starejših del osebno izpoved združuje s sakralno motiviko. Pri tem izpostavlja raziskovanje odnosov med človeško figuro, barvo in svetlobo. Eterične postave, ki breztežno lebdijo v prostoru, se spreminjajo v brezčasne simbolne podobe. Zdi se, da svetloba, ki ožarja figure, prihaja iz njihovih notranjščin. Telesa in obrazi se zlivajo z barvnimi odsevi kakor pod prefinjeno tančico. Beremo jih lahko kot preslikave občutij odtujenosti, občutljivosti in ranljivosti pa tudi svečane mistike in skrivnostne svetosti.

Poudarjeni udi simboliko figur dopolnjujejo z govorico gest, upodobitve rok in nog pa se sklicujejo tudi na tradicionalno sakralno ikonografijo. Različne telesne drže spominjajo na krščansko napotilo *vita activa* in *vita contemplativa*. Roke se vijejo v priprošnjo, upodobljena stopala pa opozarjajo na pokončnost in budnost ter priklicujejo vodilo hoje za Kristusom. Motiv koraka simbolizira dejanje prestopa ali prehoda pa tudi aktivne odločitve. Sakralne motive, ki prikazujejo podobe svetnic in mučenic, kristomorfne figure ali fragmente svetopisemskih vsebin, Agata Pavlovec podkrepi z izbiro izrazito vertikalnih formatov, ki jih kompozicijski horizontalni posegi členijo v simbol krščanskega križa.

Eterično krhkost figur formalno dopolnjuje domišljena obdelava slikarske podlage. Kolaž platnenih krp, ki jih slikarka aplicira na platno, poudarja vizijo materialnega sveta, ki se lahko v vsakem trenutku razblini v nič. Znaki ranljivosti blaga – poškodbe, madeži, razparani šivi, scefrana vlakna – ostajajo vidni, kot ostajajo na koži (in duši) vidne brazgotine pretekle bolečine. Vendar motivi fizičnega razkroja, bolečine in celo smrti pri Agati Pavlovec niso povsem tragični. Akcija krpanja in prekrivanje platna z barvo je podobna dejavnemu celjenju ran. Odhajanje pomeni zgolj prehod in preobrazbo, tako kot zahajanje sonca na eni polobli pomeni vzhajanje na drugi polobli sveta.

Svetloba, ki jo pomenljivo rišejo tudi žarki barve, razlite po platnu, slikarstvo Agate Pavlovec približuje mistični liriki. Slike, narejene na asketske slikarske podlage, avtorici omogočajo prvinsko, spontano in sproščeno slikanje. Prosto viseča platna so osvobodjena utesnjujoče opore slikarskega podokvira. Zadihajo, blago zaplapolajo ob premikih zraka v prostoru in se živo odzovejo na prisotnost mimoidočega gledalca. Enodimenzionalni slikarski nosilci tako izgubljajo svojo snovnost, zato je njihova simbolna moč bolj izrazita.

Na ta način materializirana lirika slikarskih platen ima izrazito ženstven pridih. Morda zato, ker je tkanje, pranje in šivanje platna igralo pomembno družinsko in simbolno vlogo v življenju ženske in njene družine, od rojstva do poroke in smrti.

V najnovejših delih Agata Pavlovec nadaljuje eksperimentiranje z barvo in z novimi pristopi razkriva bistvo slikarstva – utelešenje barve in svetlobe. Če so starejša dela tonsko, barvno in kompozicijsko usklajena in harmonična, hkrati pa slikarsko sproščena, je pri novejših delih kompozicijska strogost izrazitejša in poudarjena z močnimi barvnimi kontrasti. Kvadraten format deluje bolj statično, razumsko in prizemljeno. Osebno doživeta figura se vse bolj umika objektivnemu pogledu na krajino. Le-ta je pogosto zreducirana na obzorje, na katerem simbolično vzhaja svetloba. Svetloba, ki je poprej izvirala iz figure, se sedaj razliva iz mogočne narave. Poudarjena horizontalna delitev nakazuje dvojnost pokrajine, jasno ločene na nebo in zemljo.

Figura je podrejena s svetlobo ožarjeni naravi. Ponekod razpade na komaj slutene fragmente, drugje od nje ostane le še krvaveče srce, nazadnje pa se človek popolnoma umakne abstrahiranemu pejzažu. Takšna krajina – mogočna, a hkrati osamljena, prazna in odmaknjena kot nedosegljivo oddaljen neznani svet – je svojevrstna prisposoba slikarkinega notranjega hrepenenja.

Monika Ivančič Fajfar